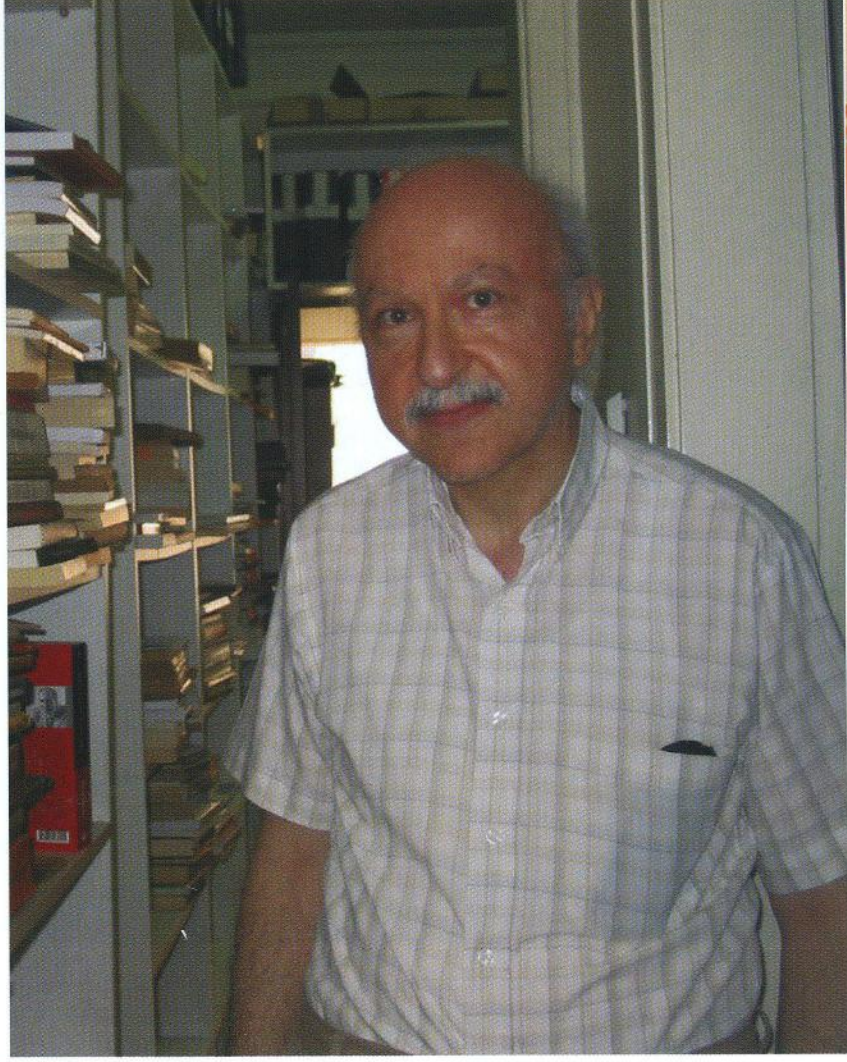

MODERN HAYATIN KAÇINILMAZI!

THE INEVITABLE ONE OF
MODERN LIFE!

POPÜLERİZM POPULARISM

"Tarz-ı Hayattan Life Style'a" isimli kitabında popüler kültür üzerine incelemeler yapan Rıfat Bali:

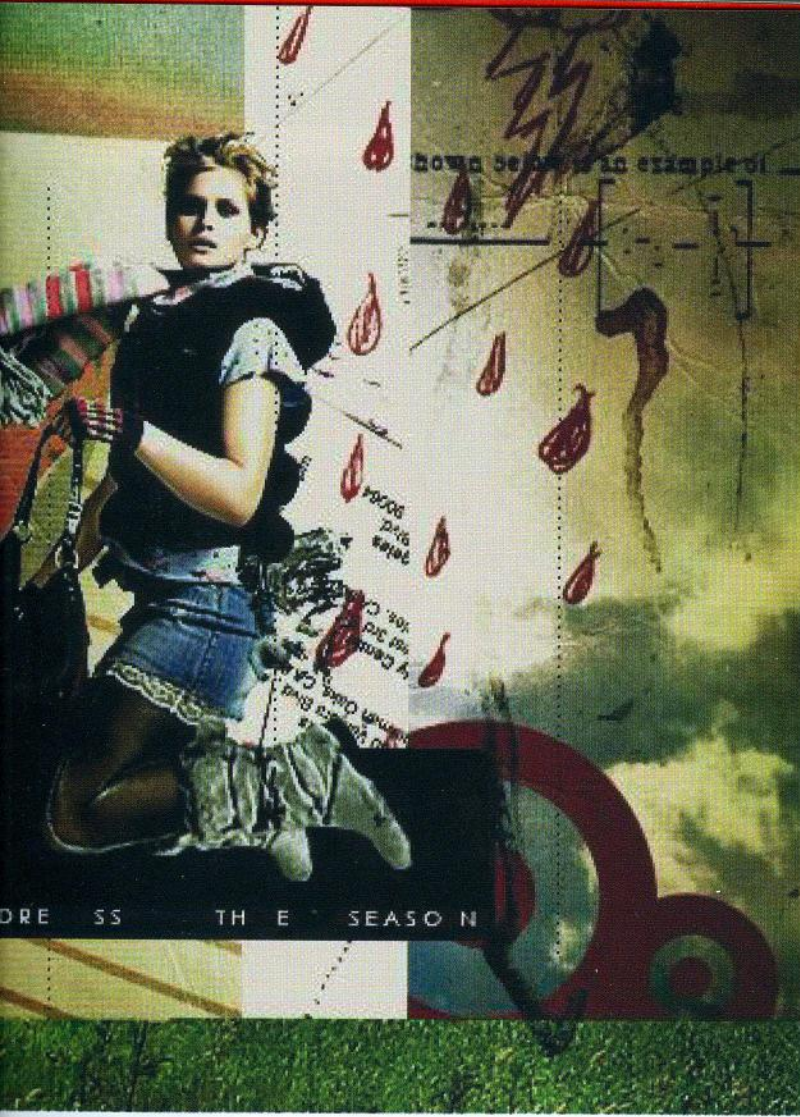
"Seksen sonrası basın medya oldu, televizyonlar çoğaldı. İnsanlar bu şekilde bir 'popüler saldırı' altında kaldılar. Zamanla bu beslenme kaynakları daha da değişti, internet geldi... O anlamda popüler kültür, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de modernleşme, liberal ekonominin patlaması, insanların kaygı ve arayışlarının değişmesiyle birlikte ortaya çıkan bir şey."

Elif Dastarlı: Popüler kültürü nasıl tanımlayabiliriz?

Rıfat Bali: Popüler kültürden 1980 sonrasında sıkça bahsedilmeye başlandı aslında. Çünkü 1970 - 80 arasındaki on yılda, o dönemin şartlarıyla beraber popüler kültürün en büyük tüketicisi olan üniversite gençliğinin, 20'li 30'lu yaşlardaki insanların kaygıları farklıydı. Amaç devrim yapıp ülkeyi daha iyi bir yere getirmektir. Dolayısıyla o dönemde popüler kültür tartışılmıyordu henüz, kimsenin aklından da pek geçmiyordu. Ancak 80 sonrasındaki üç dört yıllık dönemde bu tartışmalar başladı; çünkü Türkiye ekonomik olarak bir değişim geçirdi. Bu değişim, liberal bir ekonomiye geçilmesi şeklindeydi ve o liberal ekonomi de en aşırı, tamamen kontrol dışıydı. Böylece yeni zenginler, yeni profesyonel beyaz yakalı yöneticiler

Elif Dastarlı: How can we define popular culture?

Rıfat Bali: In fact popular culture started to be mentioned often after 1980. Because within the ten years between 1970 -1980 the concerns of university youth who is the biggest consumers of popular culture, the people around 20, 30 years old were different together with the circumstances of the era. The aim was to bring the country to a better place by making a revolution. Consequently popular culture was not discussed yet at that era, it wasn't mightily in minds of people either. However at the period of three, four years after 80 these discussions started; because Turkey lived an economical change. This change was in the form of passing to a liberal economy and that liberal economy was in

Popüler kültür bir yerde, "entelektüel" olarak tanımlanan kesimin kendisini toplumun üstünde gördüğü ve topluma yön vermek gibi bir iddiası olduğu için, o yön vereceği "halk yığınları" nı küçümsemesine denk düşüyor. Bunu da "Popüler kültür yoktur" diye burun kıvrarak ya da onu sosyolojik inceleme mevzusu haline getirerek yapıyor.

turn most extreme, completely out of control. Thus a class like new rich ones, new professional white collared managers, was born. What the cultural needs of this class were, this should be looked at. At this cultural need there weren't as in 70 - 80 period concerns of type such as reading leftist writers, preventing class difference in the country, realizing the revolution for left perspective; how a rightist regime will be settled for right perspective. After 1980 people asked questions of how we can develop our economical situation, how we can earn much more money, how we can bring the company where we work to a better place. As a result people had neither wish nor time for culture products; no such a search of anybody left. At that time of course there are three, five newspapers, maybe the pages of newspapers are boring, a single television channel... After eighty the press became media, televisions increased. People were submitted to a "popular attack" this way. Within time these sources of nourishing have changed further, internet arrived...

Popular culture in that meaning is something which appears in Turkey too with modernization, booming of liberal economy, changing of concerns and searches of people as all around the world.

ED: Then can we relate the appearance of popular culture with disappearing of separation between village and city concepts?

RB: Of course there is but there are its different situations too.

gibi bir sınıf doğdu. O zaman bu sınıfın kültürel ihtiyaçları neydi, ona bakmak lazım. Bu kültürel ihtiyaçta 70 - 80 dönemindeki gibi sol açısından sol yazarları okumak, ülkedeki sınıfsal farklılığı önlemek, devrimi gerçekleştirmek; sağ açısından da nasıl sağcı bir rejime geçileceği türünden kaygılar yoktu. 1980'den sonra insanlar ekonomik durumumuzu nasıl geliştirebiliriz, nasıl daha çok para kazanabiliriz, çalıştığımız şirketi nasıl daha iyi bir yere getirebiliriz sorularını sordular. Dolayısıyla insanların kültür ürünlerine ne isteği, ne vakti vardı; kimsenin öyle bir arayışı kalmamıştı. O zaman tabii üç beş tane gazete var, gazetelerin sayfaları belki can sıkıcı, tek televizyon kanalı... Seksen sonrası basın medya oldu, televizyonlar çoğaldı. İnsanlar bu şekilde bir "popüler saldırı" altında kaldılar. Zamanla bu beslenme kaynakları daha da değişti, internet geldi...

O anlamda popüler kültür, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de modernleşme, liberal ekonominin patlaması, insanların kaygı ve arayışlarının değişmesiyle birlikte ortaya çıkan bir şey.

ED: Peki köy ve kent kavramları arasındaki ayrımın kaybolmasıyla bir ilgisi kurabilir miyiz popüler kültürün ortaya çıkmasının?

RB: Var tabii ama değişik halleri de var. Kentte doğmuş, yani kentli küçük burjuva veya burjuva bir aileden gelen, "beyaz Türkler" denebilecek, lisan bilen, iyi eğitim almış insanların popüler kültür anlayışı başka; taşradan gelip İstanbul'da üniversite okumuş, burada hayatını devam ettirmeye çalışanın başka. Bu ikinci örnek söz konusu olduğunda işte türkü barlar ve Beyoğlu'nun arka sokakları doğuyor. İstanbul'daki taşralı genç hem adapte olmak hem de köklerini unutmayıp hemşerileriyle vakit geçirmek istiyor.

ED: Bir de "alçak kültür" ve "yüksek kültür" tanımları kullanılmakta...

RB: Evet, kullanılıyor ama bu hem doğru hem doğru değil. Doğru değil çünkü mesele "alçak kültür"den beslenen insanları küçük görmeye varıyor. Oysa "yüksek kültür"den beslenen elit kesim de "alçak kültür"ün içinde. Şu anda "in" dediğimiz, revaçta olan me-

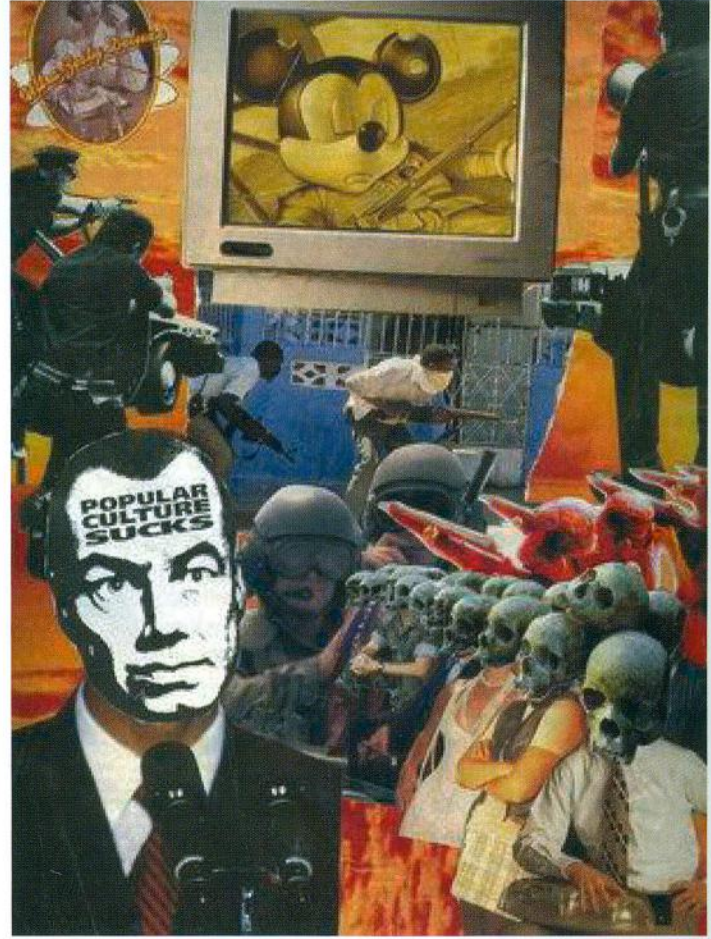
kânları dolaşiyor mesela ve bu da bir popüler kültür meselesi. "alçak" da "yüksek" de aynı bana kalırsa.

ED: O halde nicelikle de ölçülebilecek bir şey değil popüler kültür?
RB: Evet, nicelikle ölçmek pek mümkün değil. Popüler kültür bir yerde, "entelektüel" olarak tanımlanan kesimin kendisini toplumun üstünde gördüğü ve topluma yön vermek gibi bir iddiası olduğu için, o yön vereceği "halk yığınları"na küçümsemesine denk düşüyor. Bunu da "Popüler kültür yoktur" diye burun kıvrarak ya da onu sosyolojik inceleme mevzuu haline getirerek yapıyor. Ama bu bir gerçek, popüler kültürü küçümseyerek bir yere gitmek mümkün değil. Ben popüler kültürden beslenen insanların bir kısmının zaman içinde gerçek anlamda kültürel elitler arasında yer alacağını zannediyorum. Ama popüler kültürün yok olmasını istemek mantıklı değil, bugün yaşanan çağda bu bir gerçek ve bu gerçekle yaşayacağız.

ED: Her şey popüler kültür ürünü olabilir mi o zaman? Yani Müslüm Gürses popülerdir ama Münir Nurettin Selçuk da popüler olabilir, öyle mi?
RB: Tabi ki. Münir Nurettin de daha elit bir kesimin popüleri zaten.

ED: Popüler kültür - sanat ilişkisine gelirsek; popülerleşen eser sizce değer kazanır mı yoksa değerini yitirir mi?
RB: Kazanabilir muhakkak. Amerika'da bir zamanlar Andy Warhol popüler ikonlar üzerine tablolar yaptı ve bunlar zaman içinde müthiş değer kazandı. Aynı şey Türkiye'de de mümkün.

ED: Popülerleştirilen sanat eserlerinin popülerleştirilme amacı maddi değerlerini yükseltmek mi peki aslında?
RB: Tabi, fiyat yükseltmek, piyasa yaratmak. Tanınmış sanatçıların eşyaları, sınırlı sayıda basılmış röprodüksiyonları vb. de bu ilişki

Pera Müzesi'ne gidin, yanılmıyorsanız çok ünlü tabloların röprodüksiyonlarını satıyorlar, çünkü oraya giden insan resmi beğeniyor ve bir daha görmek istiyor. Her seferinde müzeye gidecek değil.

sistemi dahilinde, tüm bunlar piyasanın gerekleri. "Ben sanatımı yaparım, üç kişiye satarım.", veyahut "Satılmasın, mühim değil!" demek mümkün değil. Batı'da yapılanların kopyası aslında her şey, yeni bir şey keşfetmiyoruz, bu da bizim şansımız! Batı'da yapılanları burada kim daha önce yapıyorsa o daha çok para kazanıyor. Batı'da müzelerdeki butiklerde satılan kültür ürünlerine bakın. Aynı şey müzelerin artmasıyla yavaş yavaş buraya da geliyor, o da bir şekilde popüler kültür. Yani herhangi bir heykelin defalarca kalibrının dökülüp yapılması, herkesin evinde bir Van Gogh röprodüksiyonu istemesi, veyahut sokaklarda tablolar satan seyyar satıcılar, hepsi neredeyse aynı. Tabi sokakta omzuna resim asıp satmak için gezen başka bir şey yapıyor. Orta gelirde birisi evine bir tablo koymak istiyor, o ona hitap ediyor. Bütün bunlar, popüler kültürün bir parçası. Evinin duvarına isimsiz, sıradan bir röprodüksiyon koymak isteyen de sanata öykünüyor. Ümit ederiz onun torunu gerçek bir sanatçı olur günün birinde!

Yani bu gibi öykünmelerle başlıyor her şey. Ve Türkiye olarak daha bunun çok başındayız. İki üç nesil sonra burjuvazi daha oturmuş olacak, kültüre daha çok para yatıracak insanlar çıkacak. Biz de bunu ancak son senelerde hissetmeye başladık tabi.

ED: Röprodüksiyonun bu bütün içindeki yerini tartışmak gerekmez mi? Yani belki kişi öykünüp duvarına Van Gogh asıyor ve bununla başlıyor asıl ilgi ama sürekli görülen imgeye yabancılaşır göz. Eser, anlamını yitirmez mi bu durumda?

The popular culture understanding of people born in city, i.e. citizen petit bourgeois or from a bourgeois family, who can be called "white Turks", knowing language, well educated is different; of the ones who studied university at İstanbul coming from provinces, trying to last their lives here is different. When this second example is to be mentioned, here you are ballad bars and back side streets of Beyoğlu are born. The provincial young at İstanbul wants both to adapt and to spend time with his citizens not forgetting his racines.

ED: Also "low culture" and "high culture" definitions are in use...
RB: Yes they are used but this is both correct and incorrect. It is incorrect because the matter arrives to disdaining people who nourish from "low culture". However the elite section too who nourish from "high culture" is inside "low culture". At this time he wanders the sites in vogue that we call 'in' for example and this is too a matter of popular culture. "low" and "high" too are the same in my opinion.

ED: So popular culture is not something which can be measured quantitatively either?
RB: Yes, to measure quantitatively is not quite possible. As the section defined as "intellectual" sees itself above the society and has the claim like directing the society, popular culture at one place befits its disdaining those "population masses" that it will

RB: Evet ama kaç kişi bir Şeker Ahmet Paşa, bir Hoca Ali Rıza ya da Van Gogh alabilir? Sadece kurumlar veya dünya çapında zengin insanlar... Pera Müzesi'ne gidin, yanılmıyorsam çok ünlü tabloların röprodüksiyonlarını satıyorlar, çünkü oraya giden insan resmi beğeniyor ve bir daha görmek istiyor. Her seferinde müzeye gidecek değil. Geçenlerde okumuştum, İstanbul'da biri, ileri fotokopi teknolojisiyle ünlü ressamın röprodüksiyonlarını yapıp bütün dünyaya pazarlıyormuş. Dünyada böyle bir talep var, Türkiye'de de olması çok doğal. Bence bu eserin değerini düşürmez. Üstelik eser sahibine veya eserin muhafaza edildiği kuruma bir telif ücreti de ödeniyorsa... Ödemiyorsa farklı tabii, Türkiye'de fikir ve sanat eserlerine verilen değer hiç olmasıyla ilgili bir şey bu.

ED: Bugün müzikle uğraşanların sokakta yolları kesiliyor, imzaları alınıyor, insanlar fotoğraf çektirmek istiyorlar. Giderek edebiyatçılara da bu tür bir ilgi söz konusu olmaya başladı. Belki zamanla resamlara, heykeltıraşlara da halk bu şekilde davranacak. Ne dersiniz?

RB: Edebiyatçılara da bu şekilde davranılmaya başlaması yine ticari piyasanın talebiyle ilgili netice itibariyle. Yakın tarihe, örneğin bir on sene öncesine kadar bakıldığında, özellikle edebiyatçıları ayıplanırdı. Edebiyatçı ticari piyasanın aletlerini kullanıp böyle pazarlama, satış arttırma yöntemlerine başvurmamalı denirdi. Sanatçı ulvi insandır, okurlarsa okurlar okumazlarsa okumazlar gibi bir tavır vardı. Ama gerçek böyle değil. O insan da emeğinin karşılığını almak istiyor, daha geniş kitlelere ulaşacak. Batı'ya bakıyor, orada da bunlar yapılıyor ve bu oyunun bir parçası. Bugün Orhan Pamuk ya da başkaları, pazarlama yaptıkları için kötüleniyorlar. Evet, pazarlama yapıyorlar, herkes yapıyor bunu. Bu insanlar niye yapmasın? Neticede söz konusu olan her ne kadar edebi bir ürünse de eserin en geniş kitleye ulaşması ve telif ücretinin o ölçüde artması

direct. It achieves this too by rumpling its nose as "There isn't popular culture" or by making it subject of sociological analysis. But this is a reality, it isn't possible to go somewhere by disdaining popular culture. I think that a part of people who nourish from popular culture will take place within time among cultural elites in its real meaning. However to desire the disappearing of popular culture is not logical, this is a reality in the era lived today and we will live with this reality.

ED: Can everything be product of popular culture then? I.e. Müslüm Gürses is popular but Münir Nurettin Selçuk too can be popular, is it so?

RB: Of course. Münir Nurettin also is the popular one of a more elite section besides.

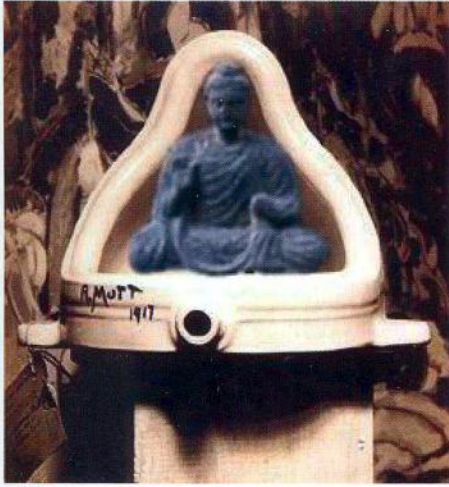
ED: If we come to popular culture - art relation; does the popularized artwork gain value or lose its value?

RB: It may gain certainly. Andy Warhol painted in America once tableaus upon popular icons and these ones gained formidable value within time. The same thing is possible in Turkey too.

ED: Is the aim of popularizing artworks being popularized to increase their tangible values indeed then?

RB: Of course to elevate the price, to create market. Stuffs of known artists, their reproductions published in limited number etc. too are included in this system of relation, all of these are requirements of the market. To say "I make my art, I sell to three persons" or "No matter if it is not sold!" are not possible. In fact everything is copy of what is made in West, we don't discover anything new, this too is our chance! The one who makes earlier what is made in West earns much more money. Look at culture

... Popüler kültürün "esas" kültürün önünde bir engel olduğuna inanıyor insanlar ve dolayısıyla popüler kültürle beslenenleri "gerçek" entelektüel elitleri, "gerçek" kültür insanları olarak görmüyorlar. Şimdi bu tür iddialarda bulunan, kendini entelektüel olarak gösterenlere baktığımızda, aslında onların da pek yaratıcı şeyler ortaya koymadıklarını görürüz.

isteniyor. Bence zamanla daha çok göreceğiz bütün bunları. Önceden imza günleri vardı, artık pek yok. Yakında piyasada, Batı'daki gibi imzalı kitaplar göreceğiz. Orada yazar daha önceden kitaplarını imzalar ve bırakır; imzalı kitap diğerlerine göre biraz daha pahalıya satılır. Bunlara şaşırılmak ve hatta sevinmek lazım çünkü piyasa

products sold at boutiques in museums at West. The same thing comes here too slowly by slowly by the increase of museums, that too in some way is popular culture. I mean the making of a certain sculpture many times by molding it, the wish of everybody to have a Van Gogh reproduction at his house, or street peddlers who sell tableaus at streets, all of them are almost the same. Of course the one who wanders for selling painting by hanging it on his shoulder makes something else. Someone with middle revenue wants to put a tableau at his house, he addresses him. All of these are a part of popular culture. Also the one who wants to put a no name, ordinary reproduction on the wall of his house emulates art. We hope that his grandson becomes a real artist one day!

I mean everything starts with emulations like this. And as Turkey, we are at the very beginning of this. After two, three generations bourgeoisie will be more settled, there will be more people who will invest. We started to feel this only at last years of course.

ED: Shouldn't the place of reproduction inside this whole be discussed? I mean maybe a person puts Van Gogh on his wall by emulating and the real interest starts with this but the eye estranges to the image continuously visible. Won't the artwork lose its value in this situation?

RB: Yes but how many people can buy a Şeker Ahmet Pacha, a Hodja Ali Rıza or Van gogh? Only institutions or worldwide rich

genişliyor. Bunun sayesinde yayınevleri daha çok para kazanırsa editörlere, çalışanlara, yazarına daha çok para ödeyecek. Şu anda yerlerde sürünen kalite seviyesi de belki yukarılara çıkacak. Resim ve benzer sanat dalları için de aynı şey geçerli.

ED: Eser niteliğinden kaybetmez mi peki? Çünkü sonuçta bir fikir ve yaratıcılık ürünü...

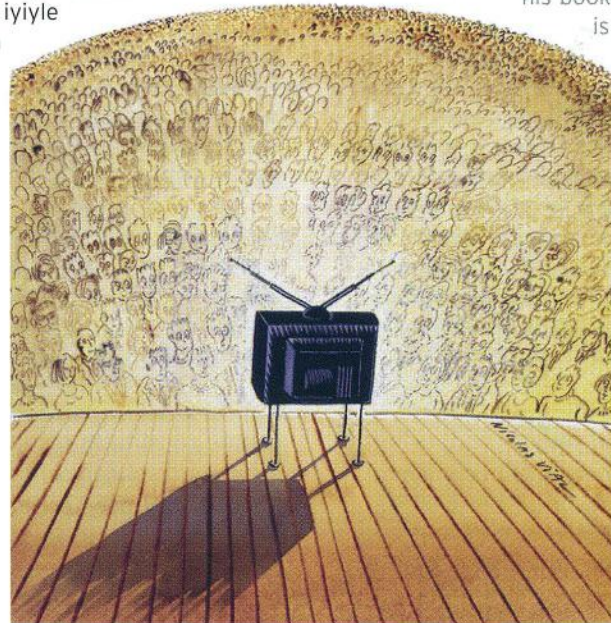
RB: Zannetmiyorum, yani eser iyiye iyidir. Evet birtakım pazarlama hilelerine başvurulmuştur ama hala iyi bir eserdir. Burada şöyle bir problem var, iyi bir eser değilse ama çeşitli yöntemlerle iyi pazarlanmışsa herkes övgüyle bahseder. Ama bu problemin başka, eleştirmenlerle ilgili bir safhası. Türkiye’de eleştiri övgüyle eş, ciddi manada bir kritik analiz yapılmıyor. Bütün kurumlar, eleştiri, pazarlama, tanıtım yerli yerine oturursa ancak her şey yerini bulur bence.

ED: Bugün özellikle plastik sanatlarda kitsch diye bir olgu var. Yani bir süredir vardı ancak günümüz sanatında parodileştirme şeklinde sıklıkla kullanılıyor ve bunu kullanan aslında oldukça elit bir kesim...

RB: Kitsch’i özellikle dekorasyondan biliyorum, şahsen sevmiyorum ama o da bir üslup. Andy Warhol’u beğenmezsiniz, o da ressam mı dersiniz ama onu da seven var. Türkiye bu işlerin çok başında, birden patladı. Bir geçiş dönemindeyiz, zaman içinde her şey oturacak; gerçeğe sahte, iyiyile kötü ayrılacak; neyin alıcı bulup neyin bulmayacağı, bütün bunlar belli olacak.

Kitsch’in talibi daha çok şehirli, beyaz yakalı diye tabir ettiğimiz kesim. Hatta onların da üst gelir seviyesinde olan insanlar.

Şöyle bir şey var; popüler kültürün “esas” kültürün önünde bir engel olduğuna inanıyor insanlar ve dolayısıyla popüler kültürle beslenenleri “gerçek” entelektüel elitleri, “gerçek” kültür insanları olarak görmüyorlar. Şimdi bu tür iddialarda bulunan, kendini entelektüel olarak gösterenlere baktığımızda, aslında onların da pek yaratıcı şeyler ortaya koymadıklarını görürüz. Yani “entelektüeller piyasasında” belli bir mevzi edinmişlerdir, oradan beslenir giderler ama bu onların gerçek ente-

people... Go to Pera Museum, if I am not wrong they sell reproductions of very famous paintings, because the person who goes there likes the painting and wants to see once more. He is not to go to museum each time. I read recently, someone in İstanbul markets to whole world reproductions of famous painters making them through advanced photocopy technology. There is such a demand at world, it is very natural that it is in Turkey too. In my opinion this doesn’t decrease the value of the artwork. Moreover if a copyright fee too is paid to the owner of the artwork or the institution where it is protected... If he doesn’t pay then it is different of course, this is something related to the nullity of the value given to intellectual and artistic works in Turkey.

ED: Today the ones who deal with music are stopped at streets, their signatures are taken, people want to be taken picture with them. More and more such an interest started to be mentioned for men of letters too. Maybe within time people will behave to painters, sculptures too this way. What do you say?

RB: The start of behaving to men of letters too this way is related again with the demand of commercial market to conclude. If we look at recent history, for example a ten years ago, especially men of letters were reproached. It was said that man of letter shouldn’t apply to such marketing, sale increasing methods by using devices of commercial market. Artist is a sublime person, there was an attitude like if they read then they read, if they don’t then they don’t. But the reality is not like this. That person too wants to get the return of his labor, he will reach larger masses. He looks at West, there these are done and this is a part of the game. Today Orhan Pamuk or others are defamed for that they do marketing. Yes, they do marketing, everybody does this. Why don’t these people do? At the result even though the matter is a literary product, the reaching of the work to largest mass and the increase of copyright fee in that measure are desired. According to me we will see all of these much more. Beforehand there were signature days, there isn’t mightily anymore. Soon we will see signed books at the market as in West. There the writer signs his books beforehand and leaves, the signed book is sold a little bit more expensive compared to others. These shouldn’t surprise us and even we should be happy because the market expands. If publishing houses earn much more money thanks to this, they will pay much more money to editors, workers, its writer. The quality level which snails at ground by now, will be elevated too maybe. The same thing is valid for painting and similar art branches.

ED: Won’t the artwork lose from its quality then? Because it is a product of idea and creativity...

RB: I don’t think so, I mean if the artwork is good then it is good. Yes some marketing tricks are applied but still it is a good artwork. Here there is such a problem, if it is not a good

lektüeller olması anlamına gelmez. Yani her şeye şüpheyile bakması, hitap ettiği mecra, okur kitlesinin nabzına göre şerbet vermesi, günlük siyasete göre tavırlar almaması, icabında kendisiyle zaman içinde çelişkiye düşmesi vb. Bunlar yok! Onlar da bir nevi popülerlik peşindeler. Popülizm yapıyorlar yani bir anlamda. Piyasadaki arz-talep ilişkisi gibi bu. Yani kültürü arz eden entelektüel elitler, kendilerini bekleyen bir piyasa bulmuşlar ve onlara hitap ediyorlar. Ama gerçek bir entelektüel bu tür popülizme ödün vermez.

ED: Aslında alıcıyı kültürel açıdan çözümlendiğimizde de pek de iç açıcı bir tabloyla karşılaşmıyoruz.

RB: Evet ama bu biraz tavuk mu yumurtadan yumurta mı tavuktan çıkar meselesi. Haber mecraları mı, televizyon kanalları mı, okuduğu gazeteler mi nabza göre şerbet vererek alıcıyı bu statik halde tutuyor, ilerlemesini engelliyor? Yoksa müşteri bunu istiyor, okuyor, biz de öyle yayın yapıyoruz demeleri gibi mi? Bence ikincisi, yani tüketici durumunda olanlar bu şekilde ve o mecralarda, sonuçta bir ideal uğruna çalışmadıkları için öyle yayın yapıyorlar ve bu ikisi birbirini besliyor. Bu fasit daireden çıkış ise gerçek bir eğitim devrimi ile olur. Hükümet seviyesinde vizyonlar bunlar, yapabilecek hükümetler lazım.

ED: Popülerizmin artacağı yönünde bir öngöründe bulunabilir miyiz?

RB: Evet, kesinlikle. Bugün iş hayatındaysanız ve hızlı bir şekilde iş yapmak zorundaysanız, işiniz çok zamanınızı alıyorsa ve ötesini hayatın zorunluluklarına ayırmak zorundaysanız geriye çok az zaman kalıyor. Belirli bir konuda gerçek anlamda uzmanlaşma imkansız hale geliyor. O nedenle popüler kültür modern hayatın gereklerini teşkil ediyor. Türkiye gibi Batı'yla olan açığını hızlı kapatmak isteyen bir ülkede bu daha da vahim; çünkü birikimi az.

ED: Teşekkür ederiz.

artwork but if it is well marketed through various methods then everybody mentions with praise. But this is another phase of the problem related with critics. In turkey criticism is equivalent to praise, not a critical analysis is made in serious meaning. If all institutions, criticism, marketing, presentation are settled down only then everything will find its place in my opinion.

ED: Today especially at plastic arts there is a fact as kitsch. I mean there was for a while however it is used in our today art often as parodying and the one who uses it is indeed quite an elite section...

RB: I know kitsch especially form decoration, I don' like personally but it is too a style. You don't like Andy Warhol, you say whether he is painter too but there are the ones who like him too. Turkey is at the very beginning of these affairs, it boomed all of sudden. We are in a transition period, everything will be settled down within time; real will be separated from fake, good from bad; what will find buyer and what won't, all of these will be obvious.

The demander of kitsch is rather citizen, whom we call as white collared. Even people who are at higher income level than them. There is such a thing; people believe that popular culture is an obstacle in front of "real" culture and consequently "real" intellectual elites don't see the ones who nourish with popular culture as "real" culture persons. When we look at now the ones who have such claims, who show themselves as intellectual, we see in reality that they don't either expose quite creative things. I.e. they acquired a certain location at "intellectuals market", they nourish from there and go but this doesn't mean that they are real intellectual. I mean their looking at everything with suspect, the channel that they address, their not treating the reader mass as they would like, their not reacting according to daily politics, in case their conflicting with themselves within time etc. These aren't! They are also after a kind of popularity. In a meaning they make populism I mean. This is like supply-demand relation at the market. I.e. the intellectual elites who supply the culture found a market which waits for themselves and address them. But a real intellectual doesn't make concession with such populism.

ED: Indeed when we resolve the receptor from cultural perspective too we don't face a heart warming tableau.

RB: Yes but this is a little bit the matter of whether chicken is out of egg or egg from chicken. Do news channels, television channels, newspapers read keep the reader in this static situation, obstruct its advancement by treating them as they would like? Or is it just like their saying that the customer wants this, reads, us too we publish that way? For me the second, the ones who are in situation of side consumer publish as such and at those channels because that they don't work for an ideal at the result and these two feed each other. The exit from this vicious circle is through a real education revolution. These are visions at government level, governments to do them are required.

ED: Can we make a prediction in the direction that popularism will increase?

RB: Yes, definitely. If you are today in business life and you must make business in a rapid way, if your business take a lot of time and you have to allocate the rest to difficulties of life, then there is very little time left remaining. To become expert at a definite subject in real meaning becomes impossible. That's why popular culture constitutes requirements of modern life. In a country like Turkey which wants to close fast the gap with West this even more grave; because its accumulation is little.

ED: We thank.